

מופת מופלא: הרבי הציל את ציונו של רבי נחמן מברסלב

שנת תשל"ט. שמועה מחרידה מזעזעת את חסידות ברסלב בעולם כולו. מסר שנשלח מאוקראינה, הנתונה מאחורי 'מסך הברזל' הקומוניסטי, אל הרב מיכל דורפמן, מחשובי חסידי ברסלב, מתריעה על תכנית זדונית של ממשלת ברית-המועצות. לפי התכנית, יפוננו כל הווילות התוחמות את הציון של רבי נחמן מברסלב זצ"ל, ברחוב פושקינה, כולל הציון הקדוש ובית הקברות.

על השטח שיפונה – במקום הציון, בית הקברות והווילות – מתוכננים לקום בניינים רבי-קומות למגורים. באותם ימים היתה מתקבלת בקרמלין, אחת לחמש שנים, חוקת פיתוח כוללת בברית-המועצות, ועל המחוזות המקומיים היה לבצעה. המשמעות: ההחלטה התקבלה בדרגים הגבוהים של השלטון הקומוניסטי.

זובידה, הגויה המקומית שבחצר ביתה שכן הציון, הכירה את הרב מיכל דורפמן עוד משנים עברו, כשעדיין התגורר בעיירה מלאכווקא, הסמוכה למוסקבה. עתה, מששמעה מתושבים על תכניות ההרס – חששה לחצרה ולביתה. היא לא חפצה להחליף את הבית עם החצר בדירת מגורים קטנה.

כיוון שכך, שלחה זובידה הודעה אל הרב דורפמן. היא ידעה היטב שהמקום יקר לו וכי יפעל ככל יכולתו בדרגים הגבוהים לביטול הגזירה המרה. המסר הגיע אל הרב דורפמן באמצעות אחד מחסידי ברסלב שביקר בציון, בדרך לא דרך. זובידה ביקשה ממנו ליידע את הרב דורפמן בדחיפות אודות התכנית.

משלחת שתדלנות יוצאת לארצות הברית

עם קבלת הידיעה, פקד הלם את חסידות ברסלב כולה. הכל עמדו חסרי-אונים, וזקני החסידות התבקשו להכריע בסוגיה הסבוכה: כיצד לפעול להצלת הציון הקדוש. בישיבה מיוחדת שהתכנסה לדון בפרשה, הבהיר הרב דורפמן כי לפי הערכתו במקרה זה שוחד לא יועיל מאומה. "אם ישנו סיכוי כלשהו לנסות ולבטל את רוע הגזירה", אמר, "הרי שיש לנקוט בשתדלנות בדרגים הגבוהים בממשל האמריקני, כדי שזה יפעיל לחץ על ברית-המועצות."

הנסיעה תוכננה במהירות מרבית. ר' חיים מנחם קרמר, ששהה באותם ימים בארץ-ישראל, יצר קשר עם גיסו, הרב נתן מיימון (חתנו של הרב צבי אריה רוזנפלד זצ"ל, מחשובי חסידי ברסלב בארה"ב), כדי שזה יאות לארח בביתו את הרב דורפמן במשך כל תקופת שהותו בארצות-הברית,

עד שהפרשה תבוא לידי גמר טוב. הרב מיימון, שהיה אז אברך צעיר בן עשרים ושלוש, שמח על ההצעה כמוצא שלל רב.

ר' קלמן רוזין, שניחן בחוש כתיבה, כתב מכתבים לגורמים שונים. על הרב דורפמן הוטל לנסוע לארצות הברית כדי למסרם ליעדם, בתקווה שיפעלו את פעולתם בדרג הגבוה ביותר בממשל האמריקני.

אולם תכנית מסודרת טרם גובשה, בשל אי התמצאות של ה'עובדים' הנעלים מבית הכנסת החסידי בשכונת 'מאה שערים', בנבכי מסדרונות הממשל של ארצות-הברית... הימים נקפו, אך כל הניסיונות ליצור קשר עם בכירים ב'בית הלבן' לא צלחו. הם ידעו כי עליהם לפעול מיידית, כדי לנסות ולהשפיע בדרגים הגבוהים של הממשל האמריקני.

בין כך ובין כך ביקרו ר' מיכל דורפמן ור' נתן מימון אצל האדמו"ר מסאטמער ואצל הרב משה פינשטיין וקיבלו את ברכתם להצלחה במשימה שלפניהם. כעבור ימים אחדים שמו השניים את פעמיהם למנהטן. הפעם אל משרדו של נשיא אגודת ישראל באמריקה, ר' משה שרר. ר' משה היה עסקן בולט בארצות-הברית, עם קשרים ענפים במסדרונות הממשל האמריקני, כמו גם קשרים מסועפים בדרגים בכירים ביותר בעולם.

ר' משה שרר קיבל את השניים במשרדו, ושאל לסיבת בואם. הרב דורפמן גולל במשך כרבע שעה את השתלשלות הפרשה. ר' משה האזין, ולבסוף לחץ את ידם של השניים, תוך שהוא מבטיח לעשות כל שביכולתו למען הצלת הציון באומן. עם חזרתם אל ביתו של מימון בשכונת ברייטון ביטש, עלו השניים לנוח, אלא שאז צלצל הטלפון.

ר' משה שרר היה מעברו השני של הקו. "אתה דובר אנגלית. מחר בתשע בבוקר תתייצב בווינגטון. יש לך פגישה עם האחראים על דסק ברית-המועצות ב'סטייט דיפרטמנט' (משרד החוץ האמריקני)", אמר למימון קצרות וניתק, לא לפני שמסר לו את קוד הכניסה לבניין.

למחרת, בתשע בבוקר, התייצב מימון, כפי שהצטווה, בבניין ה'סטייט דיפרטמנט'. הממונים על קשרי החוץ עם ברית-המועצות שמעו מפיו את כל פרטי הפרשה, אך בפועל לא העניקו לו עצה אפקטיבית.

אותם ימים היו ימי 'המלחמה הקרה' בין ברית-המועצות ומדינות הגוש-המזרחי לבין ארצות-הברית ומדינות מערב אירופה. יחסי ברית-המועצות וארצות-הברית היו קרירים מאוד, עד עוינים. הצעת חברי הדסק הרוסי ב'סטייט דיפרטמנט' היתה כי בעת שיסעו השניים – הרב דורפמן והרב מיימון – לברית-המועצות, יודיעו על כך קודם לפקידי הדסק והם יציידו אותם במכתב לשגריר האמריקני במוסקבה, כדי שייסיע להם. הרב דורפמן ור' נתן הבינו כי מאנשי ה'סטייט דיפרטמנט' לא תבוא הישועה – ופנו לאפיקים אחרים.

פונים לבקשת עזרה מהרבי מליובאוויטש

הם החליטו להיכנס אל הרבי מליובאוויטש, כדי לבקש את עזרתו לביטול הגזירה. אלא שבאותם ימים – כשנה וחצי לאחר התקף הלב בשמיני עצרת תשל"ח – הרבי לא קיבל אנשים ל"יחידות".

השניים, שביקשו לשוחח עם הרבי בדחיפות, תהו מה עליהם לעשות. לעזרתם בא אחד החסידים שסיפר להם כי במוצאי חג השבועות עוברים לפני הרבי, בבית מדרשו, אלפי חסידים, לקבלת 'כוס של ברכה'. "אז תוכלו", גילה להם, "למסור לרבי מכתב, בו תכתבו את מטרת שליחותכם, ותבקשו את עזרתו למען הצלת הציון הקדוש". השניים עשו כעצתו.

במוצאי חג השבועות, במהלך חלוקת ה'כוס של ברכה', התייצבו השניים לפני הרבי ומסרו לידי מכתב, בו גוללו את כל הפרשה וביקשו את ברכתו של הרבי, ואת עצתו – מה עליהם לעשות. בשולי המכתב חתמו: "יחיאל מיכל בן חנה פערל. נתן יעקב בן יענטא פריידל, חתן ידידכם הרה"צ ר' צבי אריה רוזנפלד".

מה עומד מאחורי המילים שכתב ר' נתן מימון לרבי: "חתן ידידכם הרה"צ ר' צבי אריה רוזנפלד"? על הסיפור המיוחד שמסתתר כאן, ראה כתבת המשך לכתבה זו, בגיליון הנוכחי.

יום חולף ועוד יום עובר מאז הגישו את המכתב לרבי. הרב דורפמן והרב מיימון מצלצלים בכל כמה שעות אל חדר המזכירות של הרבי, אבל תשובה מהקודש פנימה עדיין לא יצאה. אחרי שלושה ימים, המתינה עבורם תשובה, שתוכנה: "פנו אל הרב פנחס טייץ. הוא, בעזרת ה', יעזור לכם". הרבי אף צירף ברכה חמה ולבבית, שיצליחו במשימתם. מצוידים בהוראה של הרבי עשו השניים את דרכם אל ביתו של הרב פנחס טייץ, בעיר אליזבת בניו ג'רזי.

הרב פנחס טייץ, היה מוסר מידי מוצאי-שבת את 'דף השבועי', עימו היו לומדים עשרות אלפי בעלי בתים, באמצעות הרדיו. הוא היה חביב מאוד בעיני אנשי הממשל האמריקני, והיו לו קשרים בכל מקום. הכל הוקסמו מהרב הכריזמטי.

גם בברית-המועצות פעל הרב טייץ רבות, מעט בגלוי ובעיקר בסתר. הוא היה הראשון שהדפיס סידור ברוסית, ופעל רבות, בכל ליבו, למען יהודי ברית-המועצות שהיו מעבר ל'מסך הברזל'. באמצעות פעילות זו גם חילץ מרוסיה יהודים רבים. ככל הנראה, כתוצאה מפעילות זו התפתח הקשר ההדוק שהיה לרב טייץ עם הרבי – קשר שלימים התברר כנסתר ומיוחד.

"ישבנו בביתו וגוללנו את פרטי הפרשה, כשאנו מוסיפים, כי קיבלנו הפנייה ישירה אליו מהרבי מליובאוויטש", מספר הרב מיימון. "כששמע הרב טייץ שהגענו אליו בשליחותו של הרבי, היה נרגש כולו והיה מוכן לעשות ה-כ-ל כדי למלאות משאלתנו. לבסוף אמר: 'למעשה כל הסיפור שלכם מסתמך על דברי זובידה הגויה בלבד. קודם כל, אני צריך לברר את העניין, האם הוא אכן נכון. אם כן – נראה מה לעשות. נדבר בעוד יום-יומיים ותמסרו במזכירות של הרבי שאני מטפל בזה'".

'אולי לעת הזאת הגעתי למלכות'

הרב טייץ התקשר לאיש הקשר שלו שהתגורר במוסקבה, מעבר ל'מסך הברזל', הלה היה שליחו הנאמן בכל רחבי ברית-המועצות. הוא שיפץ, בין היתר, את קברו של הבעל-שם-טוב כבר לפני עשרות שנים. יהודי זה עלה על מטוס שיצא ממוסקבה לקייב, ומשם נסע לאומן – לגשש בין תושבי המקום ובמשרדי העיר, האם הידיעה נכונה.

אחרי יומיים הגיעה לניו-ג'רסי ההודעה: 'השלטונות אכן מתכננים להרוס את כל הבתים באזור, כמו גם את בית הקברות, ולהקים על השטח שיתפנה בנייני ענק למגורים. התוכנית כבר עברה את אישור הממשלה, והעירייה אמורה ליישמה מיידית. לא נראה כי שתדלנות תצלח בשלב זה', הוסיף את התרשמותו.

הרב דורפמן והרב מיימון הוזעקו אל ביתו של הרב טייץ בניו-ג'רסי. הם החלו לטכס עצה מה לעשות. היה ברור להם כי חייבים להגיע לדרגים הבכירים בארצות-הברית, בכדי לנסות ולהשפיע באמצעותם על השלטונות בברית-המועצות לסגת מהתכנית.

בתוך כך שקע הרב טייץ בהרהורים. לפתע ניתר מכיסאו לעבר מגירת השולחן, שלף ממנה מכתב עליו התנוסס לוגו ממשלתי, וכשהוא מנופף בו למול הרב מיכל דורפמן קרא: "אוי, ר' מיכל, ר' מיכל, מי יודע, אולי לעת הזאת הגעתי למלכות!"

בשולי המכתב המסתורי התנוססה חתימתם של רוברט ליפשיץ, יועצו לענייני יהודים של נשיא ארצות-הברית, ושל הנשיא ג'ימי קרטר בכבודו ובעצמו. הרב טייץ החל לגולל באוזניהם את הסיפור שמאחורי המכתב:

בדצמבר '74 הכריז ג'ימי קרטר על ריצתו למועמדות המפלגה הדמוקרטית לנשיאות ארצות-הברית. בתחילת המרוץ היה קרטר דמות שולית – מושל לא מוכר של מדינת ג'ורג'יה, מדינה קטנה בדרום, שלא היה מעורה בפוליטיקה המפלגתית ברמה הלאומית.

לאורך כל הקמפיין של קרטר, לא ייחסו לו הארגונים היהודים הגדולים חשיבות רבה. כמו רבים באומה האמריקנית, הם לא סברו כי קיים סיכוי כלשהו שבשלטון יזכה המושל ממדינת ג'ורג'יה, בעל חוות הבוטנים.

הוראה מפתיעה של הרבי

מי שחשב אחרת, היה הרבי מליובאוויטש מלך המשיח.

באחת מפגישותיו ב'יחידות' עם הרב פנחס טייץ, כאשר דנו בענייני יהדות ומלכות, הורה לו הרבי לבסס קשר חם עם קרטר, המועמד לנשיאות, כיוון שקשר כזה עוד יכול להועיל מאוד בעתיד.

הרב טייץ לא התמהמה ויישם את הוראת הרבי. הוא זימן את קרטר למסיבה מפוארת שאירגן לכבודו. במסיבה המתוקשרת השתתפו יהודים מכובדים וגבירים רבים, שעמדו בקשר עם הרב טייץ. היה זה המפגש הראשון והקרוב ביותר של קרטר עם רבנים ועם העסקונה החרדית.

המסיבה, שנערכה בתקופת היותו בשפל בסקרים, חיממה את ליבו מאוד והאירוע נחקק בזיכרוננו למשך שנים רבות, כפי שהתבטא בעצמו זמן רב לאחר מכן.

דבר אחד לא ידע הרב טייץ: שהמסיבה אותה ערך לפי הוראת הרבי, נדונה בעצם להתבטל, ועימה כנראה גם הסיכוי הכמעט יחידי להצלת הציון באומן. ועובדת קיומה של המסיבה לבסוף, מהווה חלק נוסף של השגחה פרטית, הכרוך בסיפור הוראתו המופלאה של הרבי מליובאוויטש, אך פרט זה יתברר רק שבע-עשרה שנה לאחר מכן – בשנת תשנ"ו, ובל נקדים את המאוחר.

כמה ימים לאחר האירוע, קיבל הרב טייץ מכתב תודה והערכה על פועלו למען קרטור. על החתום היו, כאמור, ג'ימי קרטור, ויועצו לענייני יהודים, רוברט ליפשיץ. במכתב ציינו השניים, כי בכל עצה או עזרה שיזדקק לה מקרטור – הוא מוזמן לפנות אליהם, כל אימת שירצה.

בבחירות שהתקיימו ב-2 בנובמבר '76 ניצח ג'ימי קרטור, כנגד כל הסיכויים, בהפרש דחוק של מעט יותר מחמישים אחוז מקולות המצביעים כנגד ארבעים ושמונה אחוז שקיבל הנשיא המכהן פורד. בפועל, לפי השיטה המורכבת הקובעת את תוצאות הבחירות בארה"ב, קרטור זכה בקולות 297 אלקטורים, רובם מהדרום ומהחוף המזרחי, לעומת 241 אלקטורים שקיבל פורד. כך היה קרטור לנשיא הראשון מ'הדרום העמוק', מאז מלחמת האזרחים.

הרב טייץ סיים את סיפורו, וכשהוא אוזח במכתב, הפנה את מבטו אל הרב דורפמן ואמר: "עד עתה לא השתמשתי במכתב הזה. אולי הגיעה העת לפעול, למען מנוחת כבוד רבי נחמן." בראשו של הרב דורפמן נצנץ רעיון כביר כיצד להפעיל את הנשיא ג'ימי קרטור בפרשה ולהשפיע על השלטונות הקומוניסטיים: ועידת סאל"ט.

הפריזידנט קרטור נענה לאתגר

היו אלה, כאמור, ימי 'המלחמה הקרה' בין ארצות הברית וברית המועצות. בשנות ה-60 התעצם מרוץ החימוש ואיים לצאת מכלל שליטה. בניסיון להרגיע את המתרחשות ולעצור את ההתחמשות הבלתי פוסקת, פתחו הסובייטים והאמריקאים בשנת תשכ"ט בסבב שיחות, שמטרתו היתה ניסוח הסכם להגבלת נשק – סאל"ט (Strategic Arms Limitation Talks).

השיחות הובילו לחתימת שני הסכמים, הסכם סאל"ט-1 שנחתם בשנת תשל"ב והסכם סאל"ט-2 שנחתם בקיץ תשל"ט.

כשבוע וחצי לאחר פגישתם של הרב פנחס טייץ והרב מיכל דורפמן, אמורה היתה להתכנס בווינה ועידת סאל"ט, במהלכה היו אמורים להיפגש ליאוניד ברז'נייב, נשיא ברית-המועצות ומזכ"ל המפלגה הקומוניסטית, וג'ימי קרטור, נשיא ארצות-הברית – ולחתום על הסכם. "זו הזדמנות טובה בה יוכלו שני המנהיגים לדבר בענייניו של רבי נחמן", אמר הרב דורפמן.

אלא שבעיה אחת ניצבה בפניהם: כיצד מסבירים לנשיא ארצות-הברית, או ליועצו, את חשיבות המתחם הקטנטן בחצר בילנסקי שבאומן, כדי לשכנעו שיפעיל את השפעתו לשימור המקום? הרב טייץ שקע בהרהורים, ולפתע ניתר ממקומו: "ר' אריה קפלן הוא הכתובת!"

הרב אריה משה אליהו קפלן היה רב אורתודוקסי יהודי-אמריקני, בעל תואר שני בפיזיקה, שהחליט, בעקבות נהירה של יהודים רבים לשיטות מדיטטיביות של תורות המזרח, להבהיר את הקשר בין מדיטציה ליהדות.

הרב קפלן היה באותן שנים אקדמאי נודע ברחבי ארצות-הברית כולה. מיליונים, יהודים ושאינם יהודים, שתו בצמא את הגיגיו שהופיעו בטורים שפרסם בעיתונות. קשר מיוחד היה לו, לרב קפלן, לחסידות ברסלב, והיה מרבה לצטט את רבי נחמן מברסלב במאמריו.

בעצת הרב טייץ קבעו הרב דורפמן והרב מיימון פגישה עם הרב קפלן והציגו בפניו את החשש של הרב טייץ – שהנשיא ועוזרו לא יבינו על מה ולמה המהומה – ובכך יכשלו מאמצייהם.

הרב קפלן החל צוחק בקול. "האח האח, ר' מיכל, האם אתם חושבים שרבי נחמן הוא רק של 'מאה שערים'? רבי נחמן הוא היום איש מוכר בכל העולם, יהודים ושאינם יהודים. אפילו מרטין בובר הנודע מזכיר את רבי נחמן בכתביו. גם אלי ויזל, מזכיר את רבי נחמן. היום אפילו הגויים מבינים כי צריך להיאחז במשהו רוחני יותר. אל תדאגו, אני אכין מכתב משכנע לנשיא וליועצו רוברט. הם יבינו היטב את חשיבות העניין". הרב קפלן הסתגר בחדרו כמחצית השעה ואחר-כך מסר בידי השניים מכתב.

"עם המכתב חזרנו לביתו של הרב טייץ", מספר הרב מיימון, "כשקרא הרב טייץ את המכתב, הוא יצא מגדרו מהתפעלות מהניב, התוכן והשפה הקולחת והמשכנעת. הרב טייץ הוסיף מספר שורות וכתב כי הגיעו אליו מכתבים מאקדמאים, מדענים ואנשי רוח, מכל העולם, על אודות תוכניתם של הרוסים להרוס את קברו של רבי נחמן מברסלב, וכי אם דבר זה יתממש – זו תהיה טרגדיה אנושה לעולם האקדמאי כולו. מנגד, כתב, יש בכוחו של הנשיא לעשות חסד היסטורי עם העם היהודי, חסד כזה שייחקק בספרי ההיסטוריה היהודית לאורך ימים ושנים. המכתב נשלח לרוברט ליפשיץ, יועצו לענייני יהודים של הנשיא."

אחרי יומיים הגיעה תשובת רוברט ליפשיץ: "הכל מסודר. הנשיא קרט רטר ישוחח עם הרוסים בעת הוועידה והנושא יסודר. אל דאגה."

מרגע קבלת התשובה, היה שרוי הרב דורפמן בשמחה עילאית. שמחה שאי-אפשר לתאר כלל. "פעלנו את שלנו", אמר הרב דורפמן. "כעת הרוסים לא יעזו לנגוע בקבר!". הוא הזמין כרטיס טיסה ונסע ארצה. הרב טייץ הבטיח לעדכן אותו בכל התפתחות צפויה, עד לוועידה.

בקרמלין מחליטים לא לגעת בציון

לקראת ועידת סאל"ט-2 הגיעו ארצות-הברית וברית-המועצות להבנות לגבי ההתחמשות ההדדית. בכ"ג סיוון תשל"ט (18 ביוני '79) נפגשו ליאוניד ברז'נייב וג'מי קרטר בווינה שבאוסטריה. ההסכם נחתם לעיני העולם כולו.

מה שלא ידעו נציגי כלי התקשורת הוא על ההסכם הבלתי-רשמי שנסגר מאחורי הקלעים בין האמריקנים לרוסים, בנושא הציון באומן. כמה ימים לאחר הוועידה, הגיע טלפון משגריר רוסיה בארצות-הברית, דוברינן, לבית הלבן. הוא הודיע: "הנושא עלה בוועידה. אל תדאגו. בקרמלין קיבלו החלטה שהם מתחייבים שהתוכנית תמשיך כפי שתוכננה, מלבד רחוב בילנסקי. בחצר הזאת לא יגעו."

ליפשיץ מיהר לעדכן את הרב פנחס טייץ, שצלצל מיד להרב דורפמן על ההחלטה של הקרמלין. את השמחה שפרצה בריכוזי חסידי ברסלב בארץ ישראל וארצות-הברית אי-אפשר לתאר. הרב פנחס טייץ והרב מיכל דורפמן פקדו על ר' נתן מיימון לנסוע לרוסיה כדי לוודא שהרוסים אכן עומדים בהבטחתם. הוא אכן נסע ווידא כי התכניות השתנו והציון נשאר על מקומו.

יום למחרת הגעתו חזרה ארצה, צלצל הטלפון בבית בו התאכסן מיימון. מעברו השני של הקו היה הרב פנחס טייץ, שהתקשר מרומא. נרגש כולו זעק הרב טייץ: "נתן, אתה לא מאמין מה אני אוחז בידי!" היה זה השער של העיתון הנפוץ בעולם, ה'ניו-יורק טיימס'. בכותרת הראשית דווח העיתון על שבעה מיועציו של הנשיא קרטר, שפוטרו מתפקידם לפתע פתאום. שניים מתוכם היו יהודים. אחד מהם היה לא אחר מאשר רוברט ליפשיץ...

"איני חסיד חב"ד", קרא הרב טייץ בקול גדול, "אבל כבר למדתי שברבי מליובאוויטש אין לי השגה. לך תדע אם לא לעת הזאת הגענו אז למלכות..."

הרגש היהודי שהתעורר פתאום...

אך המעגל עוד לא נסגר...

עד כמה גדולה היתה ההשגחה הפרטית בהצלחת שתדלנותו של רוברט ליפשיץ, בעקבות קשרי הידידות ההדוקים והבלתי צפויים שנרקמו בין קרטר לרב פנחס טייץ באותה מסיבה שערך לכבודו, עת התמודד לנשיאות? על כך ילמד סיומו המפליא של הסיפור:

שבע-עשרה שנים חלפו מאז ועידת סאל"ט-2 בווינה. היה זה בשנת תשנ"ו, לאחר החפירה המחפירה שחפרו בני בליעל בקברו של רבי נחמן, במקום מנוחתו באומן. הרב דורפמן יצא מגדרו והעניק ראיון נרחב לעיתונאי גרמי לוויין מה'גר'וזלם פוסט'. בראיון הבהיר את דעתו הנחרצת, כי אסור לאף אדם בעולם לנגוע בקברו של רבי נחמן, וכי רצונו הוא להישאר שם.

בחלוף ימים אחדים, לאחר תפילת 'ותיקין', ליווהו נהגו המסור הרב מיימון מה'שול' הברסלבאי אל ביתו שברחוב הושע בירושלים. כשהגיעו אל הבית, ביקש הרב דורפמן מהרב מיימון להאזין ל'מזכירה האלקטרונית' שבביתו.

מהמכשיר נשמעה הודעה באנגלית: "שלום, אני מתגוררת באמריקה. לצורך עניין מסוים אני שוהה כעת בארץ ישראל. אימי ילידת אומן. קראתי את הראיון עם כבוד הרב והתרגשתי. הייתי רוצה לבוא אל כבוד הרב ולפוגשו."

ר' נתן מיימון תירגם לרב דורפמן את תוכן ההודעה מאנגלית לעברית, והרב דורפמן ביקש: "צור עימה קשר". הרב מיימון התקשר אל האישה והציג את עצמו. האישה מעבר לקו שמחה מאוד, והתעניינה באיזו שעה ביום המחרת תוכל לעלות אל מעונו של הרב. אבל הרב דורפמן פסק: "לא, אנחנו נוסעים אליה". האישה חשה שלא בנוח, אבל לא נותרה לה ברירה, אל מול ההחלטה הנחרצת של הרב דורפמן. למחרת, אחרי תפילת 'ותיקין', יצאו הרב מיימון והרב דורפמן אל ביתה של האישה, בשכונת רמת אביב בתל-אביב.

הבית היה חדש ואפילו מזוזה לא היתה קבועה בו. גם ריהוט לא היה בו, מלבד שני כיסאות, עליהם ישבו הרב דורפמן והאישה. מיימון ישב, בלית ברירה, על הרצפה. האישה לא חדלה מלהתנצל על המצב בו נתון הבית. להפתעתו של מיימון, מיד לאחר אמירת "שלום", החל הרב דורפמן לגולל באוזני האישה את כל סיפור הגזירה שריחפה על הציון הקדוש, והשתדלנות אצל רוברט ליפשיץ שהרב פנחס טייץ הכירו באמצעות המסיבה שערך בהוראת הרבי מליובאוויטש לכבוד הנשיא קרט, בעת שרץ למועמדות לנשיאות.

האישה החווירה לפתע, ועצרה את הרב דורפמן באמצע דבריו. "תן לי", אמרה נרגשת, "להשלים לך את הפאזל. שמי גויז סטאר ואני מתגוררת בג'ורג'יה שבארצות-הברית. אני יהודיה בת יהודיה, אבל רחוקה מאוד משמירת מצוות. כאן בארץ ישראל אני נמצאת בשליחותו של המיליאדר היהודי רונאלד לאודר, ששכר את שירותי בניסיון לייבא מים מטורקיה לארץ ישראל או למצוא פתרון אחר."

באותן שנים שרר בארץ ישראל מחסור חמור במים, עקב שנות בצורת. טובי המומחים מכל העולם הגיעו ארצה, בניסיון למצוא פתרון. לאודר, התורם עשרות מיליוני דולרים מידי שנה עבור היהודים בארץ ישראל ובעולם, שכר את אותה גברת, בהיותה בעלת שם עולמי בתחום המים, כדי שתמצא פתרונות למצוקת המחסור במים.

היא המשיכה בסיפורה: "בתקופה שג'ימי קרט כיהן כמושל בג'ורג'יה, התמניתי לעוזרת האישית של רוברט ליפשיץ, במסגרת הקמפיין שניהל למען קרט ברחבי ארצות-הברית, ומאז הייתי למנהלת לשכתו. גם את המסיבה ההיא שארגן הרב טייץ אני זוכרת היטב. היינו בדרכנו לשם עם ג'ימי ורוברט, כשלפתע הגיעה קריאה דחופה: ג'ימי קרט התבקש לסור עם מטוסו למדינה סמוכה.

"האמת, אני אדם מאוד ישר. איני רוצה להתגאות, אבל כנראה שכזו נולדתי. פשוט איני מסוגלת להוציא דבר שקר מפי, ועל כך כבר שילמתי במשרותי הרמות השונות, במהלך השנים. והפעם, למרות שכפי שציינתי, אין לי שמץ של זיקה לתורה ומצוות, אבל כששמעתי על הביטול הצפוי,

התעורר פתאום בי רגש לא מוסבר. אמרתי לעצמי: זו הפגישה הראשונה של ג'ימי עם יהודים שומרי תורה ומצוות ועם יהודים התומכים בו. מי יודע מה צפוי לצאת מהפגישה הזו – וכעת היא תבוטל כך, בהינף יד?

"קראתי לרוברט הצידה ואמרתי לו: 'הברט, דע לך שצפויות לנו בושות גדולות בתקשורת כולה. הוצאתי 1000 הודעות לעיתונות ולכלי התקשורת שיבואו לסקר את האירוע יוצא הדופן, בו רב יהודי חשוב תומך בג'ימי. אם ג'ימי יבטל כעת את השתתפותו, אנו צפויים לביקורת נוקבת, ונהפוך ללעג וקלס'.

"משעודכן קרטר על 1000 ההודעות ש"נשלחו", החליט מיד להמשיך בתכנית המקורית, ולנסוע למסיבה שארגן הרב טייץ. כך קרמה המסיבה עור וגידים..."

המסיבה שנערכה על-פי הוראת הרבי מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח להרב טייץ, והביאה – לאחר שהרבי שלח מאוחר יותר את ר' מיכל ור' נתן להרב טייץ – להצלת הציון של ר' נחמן מברסלב...